

opusdei.org

Prelaatin kirje (joulukuu 2009)

Kun jälleen kerran joulun ajan ilo lähestyy, prelaatti kehottaa meitä “auttamaan palauttamaan tämän juhlan kristillisen merkityksen yhteiskunnan keskuuteen”.

24.1.2010

Rakkaat lapseni: varjelkoon Jeesus tyttäriäni ja poikiani!

Joulu ihmeellisessä uutuudessaan lähestyy jälleen kerran. Se on juhla, jota vietetään melkein kaikkialla -

jopa paikoissa, joissa Kristusta tuskin tunnetaankaan. Monille ihmisille se on ainoastaan mahdollisuus antaa ja saada lahjoja, pitää muutama päivä vapaata tai yksinkertaisesti viettää enemmän aikaa perheensä kanssa. Mutta uskon lahjan saaneina me tiedämme tämän juhlan todellisen merkityksen: ”Joka joulun tulee olla meille uusi kohtaaminen Jumalan kanssa niin, että hänen valonsa ja armonsa pääsevät syvälle sieluunne”.(1)

Juuri tähän kirkko kiinnittää toistuvasti huomiota näiden valmisteluajan viikkojen aikana. Adventin alussa se kutsuu meitä: menkäämme ilolla Herran huoneeseen.(2) Paavi Benediktus XVI selittää, että ”syy siihen, että voimme mennä sinne ilolla ... on se, että pelastuksemme on nyt käsillä. Herra on tulossa! Tämän tietäen aloitamme adventin matkan valmistaen itseämme juhlimaan uskolla

ainutlaatuisen tapahtuman, mikä Herramme syntymä on. Tulevina viikkoina, päivä päivältä, liturgia tarjoaa meille Vanhan Testamentin tekstejä mietiskeltäviksi, jotka muistuttavat mieliimme sen elävän, jatkuvan kaipauksen, joka säilytti juutalaisten mielessä Messiaan tulon odotuksen. Rukouksissa valvoen pyrkikäämme mekin valmistamaan sydämemme ottamaan vastaan Herra, joka tulee osoittamaan meille armonsa ja tuomaan meille pelastuksensa."(3)

Yrittäkäämme seurata pyhän isämme neuvoa lukien tarkkaan liturgian tekstejä ja mietiskellen niitä henkilökohtaisissa rukouksissamme. Lisäksi pyydän, että itsekukin pyrkisimme henkilökohtaisesti olemaan apuna tämän juhlan kristillisen merkityksen palauttamisessa yhteiskunnan elämään. Meidän ei tulisi nähdä tätä tavoitetta utopistisena. Isällämme oli

tapana sanoa, että "laskiessanne aloitatte ykkösestä", ja sitten jatkatte siitä eteenpäin. Ehkä hän ajatteli sitä, mitä hänen oli tehtävä, kun Herra asetti Opus Dein hänen sieluunsa ja hänen käsiinsä. Ja tämä hänen alkuinnostuksensa kasvoi jatkuvasti hänen vankkumattomassa apostolaatissaan. Tehkäämme tuosta asenteesta omamme, koska voimme kaikki olla apuna tuomassa uutta kristillistymistä tähän meidän maailmaamme. Jokainen meistä omassa ympäristössään, kuten veteen pudotettu kivi, saa aikaan yhden aallon, ja sitten toisen, ja taas toisen ... (4)

Odottaessaan Herramme tuloa, joka tulee palauttamaan oikeudenmukaisuuden ja rauhan maailmaan, pyhät kirjoitukset ovat täynnä riemua. Näin sanoo Herra: "Aika tulee, jolloin minä täytän Israelin ja Juudan heimoille antamani lupauksen. Kun se aika

koittaa, Daavidin suvusta nousee
Vanshurskas Verso. Hän saattaa
maassa voimaan oikeuden ja
vanhurskauden.”(5)

Tämä Herran tuleminen on aina
ajankohtaista, koska hän vierailee
tässä maailmassa joka päivä
erityisesti pyhässä messussa ja tulee
meidän luoksemme ruumiissaan ja
veressään, sielussaan ja
jumaluudessaan. Hän tulee
luoksemme hengellisesti monin
tavoin liturgisen vuoden aikana: nyt
joulun ajan juhlallisuudessa. Hänen
läsnäolonsa on niin voimakas, että
vaikka joissain paikoin ihmiset
yrittävät vaiientaa sen, me näemme
vaikuttavan todellisuuden: maailma
“pysähtyy” joksikin aikaa
syntymäjuhlan johdosta. Psalmin
sanat saavat kaiken voimansa:
Iloitkoon taivas, ja riemuitkoon maa;
pauhatkoon meri kaikkineen,
juhlikoot maa ja sen luodut,
humiskoot ilosta metsien puut

Herran edessä, sillä hän tulee! Hän tulee tuomaan oikeutta, hallitsemaan vanhurskaasti maata, uskollisesti sen kansoja.”(6)

Kaksituhatta vuotta sitten Jumalan tuleminen maailmaan tapahtui hiljaisuudessa. Vain enkelit ja pieni ryhmä nöyriä ihmisiä – paimenet – jakoivat pyhän Neitsyt Marian ja pyhän Joosefin kanssa ilon Vapahtajan syntymästä. Nytkin Herran jatkuva tuleminen tapahtuu hiljaisuudessa. Mutta "missä vain on uskoa, missä vain hänen sanaansa julistetaan ja kuullaan, siellä Jumala kokoaa ihmisiä yhteen ja antaa itsensä heille ruumiissaan; hän tekee heistä ruumiinsa. Jumala 'tulee'. Ja tällä tavalla sydämemme herätetään. Uusi enkelien laulu tulee niiden lauluksi, jotka vuosisatojen ajan laulavat yhä uudelleen Jumalan tulemisesta lapseksi, ja riemuitsevat syvällä sydämissään.”(7)

Yrittäkäämme antaa täysi merkitys näiden kristillisten juhlapäivien ulkonaisille merkeille. Yrittäkäämme palauttaa, toistan, näiden viikkojen tunnelmaan niiden todellinen merkitys. Aina on mahdollista esimerkiksi levittää perinteisiä ja hengellisiä tapoja, jotka ovat sopivia tämän juhlan viettoon: rakentaa seimiasetelma kotiin; vierailla katsomassa kirkoissa ja muualla esillä olevia jouluaseimiä ehkä muiden perheenjäsenten kanssa; painottaa joulukuusen ja juhlaan tyypillisten lahjojen hengellistä merkitystä, joiden tarkoituksena on muistuttaa meitä, että ristin puusta on lähtöisin kaikki hyvä...

Toisena adventtisunnuntaina meitä pyydetään taas vaalimaan ylimaallista iloa Jeesuksen lähestyvän syntymän johdosta. Profeetta Baaruk, esimerkkihahmona Herraa odottavasta sielusta puhuttelee

Jerusalemia ja sanoo: riisu päältäsi, Jerusalem, suru- ja kärsimyspukusi ja verhoudu ainiaaksi Jumalan kirkkauden juhlavaatteisiin. Pue yllesi Jumalan vanhurskauden vaippa, pane kruunuksi päähäsi Iankaikkisen kirkkaus.”(8)

Herramme on luvannut meille täyden ja päättymättömän ilon, jos pyrimme täyttämään hänen käskynsä rakkaudella, jos käännyimme hänen puoleensa yhä uudelleen katumuksella, jos olemme epäonnistuneet käyttäytymään hyvien lasten lailla. "Iloisuus ja ylimaallinen ja samalla inhimillinen optimismi," kirjoittaa pyhä Josemaria, "voivat käydä käsi kädessä fyysisen väsymyksen, surun, kyynelten (koska meillä on sydän) ja vaikeuksien kanssa sisäisessä elämässämme tai apostolisessa työssämme." (9) Käytämmekö hyväksemme näitä ja muita henkilökohtaisia olosuhteitamme antaaksemme Herrallemme

lämpimän tervetuloivotuksen?
Kuinka innokkaasti käännyimme
pyhän Marian ja pyhän Joosefin
puoleen pyytäen heitä auttamaan
meitä polullamme Betlehemiin?

Jopa henkilökohtaisten
heikkouksiemme- syntien ja vikojen,
joista kukaan maan päällä ei ole
vapaa – tulee kannustaa meitä
lähestymään yhä suuremmalla
luottamuksella ja rakkaudella
Jumalaa, meidän Herraamme, joka
jatkuvasti tarjoaa meille
anteeksiantoaan, erityisesti
parannuksen sakramentissa. Meidän
ei tule koskaan unohtaa, että
”kristillinen optimismi ei ole
sokerikuorrutettua optimismia; eikä
se myöskään ole pelkkää inhimillistä
luottamusta siihen, että kaikki menee
parhain päin. Se on optimismia, joka
ulottaa juurensa tietoisuuteen
vapaudestamme ja varmaan tietoon
armon voimasta. Se on optimismia,
joka johtaa meitä vaatimaan paljon

itseltämme, ponnistelemaan joka hetki pystyäksemme vastaamaan Jumalan kutsuihin.”(10) Siten sielumme juurtuu todellinen ilo olla Herraamme lähellä. Isämme koki syvää iloa, kun hän odotti Kristuksen saapumista jouluna.

Kaikki tämä ilo täyttyi täydellisesti pyhässä Mariassa, kuten hänen synnittömän sikiämisensä juhla meitä muistuttaa. Tuona suurena juhlana kirkko asettaa Äitimme huulille joitakin profeetta Jesajan sanoja: ”Minä riemuitsen Herrasta, minä iloitsen Jumalastani! Hän pukee minun ylleni pelastuksen vaatteet, hän kietoo minut vanhurskauden viittaan, niin että olen kuin sulhanen, joka laskee hiuksilleen juhlapäähineen, tai kuin morsian, joka koristautuu kauneimpiinsa.(11)

Miten suuri ilomme tulisikaan olla siitä, että näemme Neitsyt Marian

niin lähellä Jumalaa, kunniassa
sieluineen ja ruumiineen, ja samalla
niin lähellä meitä! Taivaasta käsin
hän huolehtii meistä jokaisesta; hän
seuraa askeleitamme ja saa pojaltaan
meille kaiken armon, mitä
tarvitsemme. Kuten paavi on
sanonut: ”Mitä lähempänä joku on
Jumalaa, sitä lähempänä hän on
toisia ihmisiä. Me näemme tämän
Marian kohdalla. Se, että hän on
täysin Jumalassa, on syy siihen, että
hän on niin lähellä meitä ihmisiä.
Tästä syystä hän voi olla kaikkien
lohdutusten ja kaiken avun Äiti, jota
jokainen uskaltaa lähestyä
millaisessa hädässä tahansa
heikkoudessaan ja synnissään, sillä
hän ymmärtää kaiken ja on jokaiselle
avoin luovan hyvyyden voima.”(12)

Ilo adventin ajan liturgiassa
purkautuu pidäkkeettömänä, kun
kolmas viikko alkaa sunnuntaina,
jonka nimi on Gaudete niiden
sanojen vuoksi, joilla alkuvirsi alkaa:

Gaudete in Domino semper; iterum dico, gaudete. Dominus enim prope est. (13) Iloitkaa aina Herrassa! Sanon vielä kerraan: iloitkaa! Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon. Herra on jo lähellä. Hän tulee pelastamaan meidät synneistämme; tämä on syvimmiltään joulun riemun aihe. ”Iloitse, tytär, Siion, huuda riemusta, Israel! Juhli ja laula täysin sydämin, tytär Jerusalemi! Herra ottaa pois tuomiosi ja karkottaa vihollisesi. Herra, Israelin kuningas, on keskelläsi, sinun ei tarvitse pelätä mitään pahaa.(14)

Joskus nähdessämme kärsimyksiä ja onnettomuuksia, joka vaivaa suurta osaa ihmiskunnasta, kiusaus tuntee surua, pessimismiiä tai ainakin alakuloisuutta. On lukemattomia tilanteita täynnä epäoikeudenmukaisuutta ja väkivaltaa, jotka pitäisii oikaista; lukemattomilta ihmisiltä kaikkialla

maailmassa puuttuu kaikkein
perustavinta laatua olevia
edellytyksiä viettää arvokasta
ihmiselämää. Ja ennen kaikkea:
sellaista sydänten
rakkaudettomuutta, niin paljon
Jumalan unohtamista, niin paljon
enemmän tai vähemmän kätkeytyä
itsekkyyttä! Minkään näistä ei
kuitenkaan pitäisi ottaa ylivaltaa
uskon miehessä tai naisessa.
Päinvastoin sen tulisi kannustaa
meitä kaksinkertaisiin ponnistuksiin
armon avulla viljellä
lähimmäisenrakkautta
ihmissuhteissamme. Maria toi
taivaan onnen Elisabetin kotiin. Sinä
ja minä, miten me yritämme
varmistaa, että toiset saisivat osansa
Jeesuksen läheisyydestä?

Kuunnelkaamme Pyhän Josemarian
neuvoja: ”Tunnistakaamme
sairautemme, mutta
tunnustakaamme samalla Jumalan
voima. Optimismin, ilon, lujan

varmuuden siitä, että Herra haluaa käyttää meitä, täytyy luonnehtia syvimmiltään kristillistä elämää. Jos tunnemme olevamme osa tätä pyhää kirkkoa, jos katsomme olevamme Pietarin lujan kallion ja Pyhän Hengen toiminnan tukemia, päätämme täyttää pienen velvollisuuden joka hetki, kylvää hiukan joka päivä. Ja sato pursuilee ulos vilja-aitoista”.(15)

Katsokaamme Pyhän Neitsyen esimerkkiä. Mitä merkitystä inhimillisin silmin katsottuna oli nuorella neidolla, melkein lapsella vielä, sellaisessa tuntemattomassa paikassa kuin Nasaret? Kuitenkin Jumala kiinnitti huomiota häneen ja teki hänestä lihaksi tulleen ja pelastavan Sanan äidin. Mietiskelkäämme jälleen kerran häntä pyhän Elisabetin luona käydessä, minkä neljännen adventtisunnuntain evankeliumi tuo eteemme. Laulu Magnificat, Äitimme

tavanomaisen Jumalan kanssa käymän keskustelun hedelmä, jota ravitsi hänen pyhien kirjoitusten tuntemuksensa, näyttäytyy meille ylistyksenä täynnä luottamusta Jumalan voimaan ja siksi täynnä pyhää iloa.

"Äitimme oli kauan mietiskellyt vanhan liiton pyhien naisten ja miesten sanoja ja tapahtumia, joissa he olivat olleet mukana Vapahtajaa odotellen. Hän oli hämmästellyt Jumalan lukemattomia ihmetekoja ja hänen tuhlailevaa laupeuttaan kansaansa kohtaan, joka oli niin usein ollut kiittämätön. Ajatellessaan taivaan yhä uusiutunutta hellyyttä hän puhkeaa tahrattomassa sydämessään rakastaviin sanoihin: 'Minun sieluni ylistää Herraa ja minun henkeni riemuitsee Jumalasta Vapahtajastani, sillä hän on katsonut palvelijattarensa alhaisuuteen' (Lk.1: 46-48). Varhaiset kristityt, tämän hyvän Äidin lapset, oppivat hänestä,

ja myös me voimme oppia hänestä ja meidän pitääkin."(16)

Ottakaamme tämä Marian opetus sydämiimme. Herramme on antanut maailman kristityille heidän perintöosanaan (17), ja olemme varmoja siitä, että tämä lupaus on käyvä täyteen meidän yhteistyöllämme, koska hän on hyvydessään halunnut luottaa meihin jokaiseen. Siksi “ meidän pitää olla optimisteja, mutta optimismilla, joka syntyy uskosta Jumalan voimaan – Jumala ei häviä taisteluista – optimismilla, joka ei synny inhimillisestä tyytyväisyydestä, typerästä ja omahyväisestä mielihyvästä.”(18)

Rukoilkaamme jatkuvasti paavin puolesta, niiden puolesta jotka avustavat häntä kirkon johtamisessa, piispojen ja pappien puolesta. Erityisesti tänä pappeuden vuotena, pyytäkäämme Herraamme

antamaan kirkolle pyhiä pappeja. Kuten Arsin pyhä pappi selitti seurakuntalaisilleen, ”pappi on Jeesuksen sydämen rakkaus. Kun näette papin, ajatelkaa Jeesusta Kristusta.”(19)

Äskettäin tein matkan Cordobaan apostolisen administratorin kutsumana puhuakseni sen hiippakunnan papeille pappeuden vuoden tiimoilta ja siunatakseni hänen kanssaan pyhää Josemariaa esittävän taulun, joka on sijoitettu Pyhän Nikolauksen seurakunnan kirkossa. Perustajamme rukoili tässä kirkossa huhtikuun 20. päivänä 1938 tehdessään ensimmäisen matkansa tähän Andalusian kaupunkiin. Minulla oli myös mahdollisuus kokoontua monien Opus Dein pastoraaliseen työhön osallistuvien ihmisten kanssa – miesten ja naisten, nuorten ja vanhempien. Sen jälkeen menin Pamplonaan ja sieltä palasin ikuiseen kaupunkiin. Kuten aina,

olen tehnyt nämä matkat tiiviissä yhteydessä teidän jokaisen kanssa ja Isämme matkoja seuraten, kiittäen Jumalaa siitä, että siemenet, jotka pyhä Josemaria kylvi yksin, ovat ihmeellisesti kasvaneet Jumalan armon voimasta.

Siunaan teitä kaikella rakkaudella ja toivotan teille pyhää ja onnellista Joulua

Isänne

+ Javier

Roomassa, joulukuun 1. päivänä,
2009

Alaviitteet:

1. Pyhä Josemaría, Kristus kulkee juuri ohi, nro. 12.

2. Roomalainen messukirja,
ensimmäinen adventtisunnuntai (A),
vuoropsalmin kertosäe

3. Benediktus XVI, saarna ensimmäisenä adventtisunnuntaina, 2.12.2007.
4. Vrt. Pyhä Josemaría, Tie, nro. 831.
5. Roomalainen messukirja, ensimmäinen adventtisunnuntai (C), 1. lukukappale (Jer 33:14-15).
6. Roomalainen messukirja, Herramme syntymä, keskiyön messu, vuoropsalmi (Ps 95 [96]:11-13).
7. Benediktus XVI, saarna Herramme syntymäpäivä, joulukuu 25, 2008.
8. Roomalainen messukirja, toinen adventtisunnuntai (C), 1.lukukappale (Baar. 5:1-2).
9. Pyhä Josemaría, The Forge, nro. 290.
10. Pyhä Josemaría, The Forge, nro. 659.

11. Roomalainen messukirja,
tahraton sikiämisen juhla, alkuvirsi
(Jes 61:10).

12. Benediktus XVI, saarna
tahrattoman sikiämisen juhla,
joulukuu 8, 2005.

13. Roomalainen messukirja, kolmas
adventtisunnuntai, alkuvirsi (Fil
4:4-5).

14. Roomalainen messukirja, kolmas
adventtisunnuntai (C), 1.
lukukappale (Sef 3:14-15).

15. Pyhä Josemaría, Kristus kulkee
juuri ohi, nro. 160.

16. Pyhä Josemaría, Jumalan ystäviä,
nro. 241.

17. Vrt. Ps 2:8.

18. Pyhä Josemaría, Kristus kulkee
juuri ohi, nro. 123.

19. The Holy Curé of Ars, lainaus
Alfred Monnin, Spirito del Curato
d'Ars, Edizioni Ares 2009, s. 79.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/prelaatin-kirje-
joulukuu-2009/](https://opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-kirje-joulukuu-2009/) (15.3.2026)